

paagældende Dommer havde anvendt overfor disse to Mænd, idet han havde sat dem i Varetægtsarrest, medens en anden Dommer et andet Sted i Jylland efter det ærede Medlems Mening var gaaet for mildt og hensynsfuldt frem mod to Sparekassformænd, som havde Underslæb. Jeg skal i denne Forbindelse sige, at de forskellige Bemærkninger, det ærede Medlem rettede til mig angaaende Tilsynet med Sparekasser, ere mig uvedkommende, da dette ikke sorterer under Justitsministeriet. Saadanne Sager komme først ind under Justitsministeriet, naar der kommer Begæring om kriminel Undersøgelse, som det skete i disse to Tilfælde. Efter at denne Begæring var fremkommen, blev en Undersøgelse beordret. Men det ærede Medlem ved godt, i alt Fald har jeg sagt ham det før i denne Sal, at saa snart Undersøgelsen er lagt i den paagældende Dommers Haand, har Administrationen ikke noget mere med Sagens Behandling at gøre, heller ikke Justitsministeriet; saa ligger det i Dommerens Haand, om han vil arrestere de paagældende eller ikke, om han finder det nødvendigt og forsvarligt eller ikke. Og er man misfornøjet med, hvad Dommeren gør eller ikke gør, kan det ikke nytte at besvære sig til Justitsministeren, thi han er ifølge Grundloven ganske magtesløs til at gribe ind overfor Domstolene. Den Vej, man maa gaa, er, at man ved Sagens fortsatte Gang maa æske Afgørelsen af de overordnede Domstole, Overretten, eventuelt Højesteret. Derfor tror jeg, at disse Sammenligninger mellem den Behandling, som to forskellige Dommere to forskellige Steder i Sager af forskellig Art have anvendt, i sig selv halter meget stærkt. Men naar jeg ikke fandt Anledning til at gøre nogen Indstilling om Benaadning for disse 2 Arbejdere — hvilket jo egentlig var det, som det ærede Medlem i Forhold til mig var mest fornærmet over paa dette Punkt —, var det ganske simpelt paa Grund af den paagældende Forbrydelses Beskaffenhed. Det var under Sagen paavist, at disse to Arbejdere havde overfaldet en Arbejdsmand for at skræmme ham til at holde op med at arbejde, havde tilføjet ham Slag, derpaa væltet ham om paa Jorden og tilføjet ham Spark bl. a. i Ansigtet, hvorved Partiet under Øjet var blevet underløbet af Blod, og det havde medført Smertes, der holdt sig i alt Fald en Uge. Saadanne Voldsmænd indstiller jeg aldrig til Benaadning, hvad enten Volden staar i Forbindelse

med Strejkeuligheder eller ikke. Jeg indstiller aldrig saadanne Voldsmænd til Benaadning, fordi jeg finder, at der ikke er nogen Grund til at gøre det, og jeg fandt heller ikke Grund dertil i dette Tilfælde. For øvrigt skal jeg slet ikke skjule, at efter min Opfattelse er det et skærpene Moment i en Voldshandling, naar den benyttes for at krænke en anden Persons Frihed til at udføre sit lovlige Kald. Men aldeles afset derfra fandt jeg ingen Grund til at indstille nogen af disse Voldsmænd til Benaadning. Nu siger det ærede Medlem jo, at det er forskrækkeligt med disse stakkels Folk, især den ene, som skal betale alle disse Sagsomkostninger, som derved risikerer at miste sit Møblement. Men det er noget, der er nemt at komme over; det er lige ud ad Landevejen: lad Fagforeningen betale, saa er det i Orden. Og der er saa meget mere Grund for Fagforeningen til at gøre det, som det i dette Tilfælde var vedtaget af Fagforeningen, at vedkommende Strejkebryder skulde følges hjem, og derefter vare de to Arbejdere blevne udmeldte til at følge ham hjem. Men hvad det i Strejkesproget betyder at følge en Strejkebryder hjem, tror jeg nok, enhver, der har levet i den sidste Snes Aar, er paa det rene med. Det skulde altsaa synes naturligt, at naar Fagforeningen ifølge Vedtagelse havde besørget denne Mand fulgt saa grundigt hjem, som Tilfældet var her, kunde der være al rimelig Grund for den til at holde dens stakkels Redskaber skadesløse. Det er lige ud ad Landevejen: lad blot Fagforeningen betale.

Det ærede Medlem klager dernæst over et Tilfælde, hvor en Forvalter og en Baron skulle have overfaldet en Arbejder. Jeg maa derom sige, at der er ikke fremkommet Besværing til Justitsministeriet om denne Sag, og jeg kan derfor ikke udtale mig derom. Jeg ønsker ikke at udtale mig om Sager, der blot have været fremdragne i Aviser, særlig i Aviser, som jeg som Regel gaar meget flygtigt igennem. Men jeg kan ikke tro, at den Fremstilling, det ærede Medlem har givet af Sagen, kan være rigtig. Thi hvis Forholdet var det, at denne Arbejder var bleven saaledes overfaldet, at det skete var Genstand for offentlig Paatale, er der ingen Tvivl om, at vedkommende Politimester ogsaa vilde have iværksat slig Paatale. Det, der er i Vejen, er vel sagtens det, at den Vold, der var anvendt, kun var privat Paatale undergivet, og i saa Fald stil-